

3. Суспільство отримує якісні і дешевші дорожні покриття з одночасним поліпшенням екологічної ситуації на території його проживання.

З огляду на те, що при утилізації ОСВ вирішується важлива екологічна проблема, що має державне значення, в цьому випадку держава повинна бути зацікавленою стороною. Тому державні органи влади повинні розробити відповідну нормативно-правову базу, яка відповідає б інтересам усіх учасників процесу. Однак для цього потрібний певний проміжок часу, який в умовах бюрократичної системи може бути досить тривалим, від пів року і більше.

Отже, реалізація запропонованого напрямку утилізації ОСВ має такі переваги:

- застосування запропонованого рециклінгу ОСВ дозволить вирішити проблему утилізації відходів каналізаційних станцій шляхом їх залучення в господарський оборот на місцевому рівні;
- реалізація розглянутого способу утилізації ОСВ дозволить вивести водоканали в категорію маловідходних підприємств;
- за рахунок використання ОСВ у виробництві асфальтобетону може бути розширено перелік надаваних підприємствами ВКГ послуг (можливість ремонту внутрішньоквартальних доріг і проїздів).

СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ БУДІВЕЛЬНОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ

Коломієць А.Р.

Науковий керівник – Жовтяк Г.А., канд. екон. наук, доцент

Будівельна галузь одна з найважливіших галузей економіки, що визначає ефективність всієї економічної системи країни. Важливість цього сектора для економіки будь-якої країни можна пояснити так: капітальне будівництво створює багато робочих місць і використовує продукцію великої кількості галузей економіки. Економічний ефект від розвитку цієї галузі - це мультиплікаційний ефект грошей, вкладених у будівництво. Будівництво створює сприятливі умови для розвитку малого та середнього бізнесу.

На даний момент будівельний ринок в Україні переживає не найкращі часи. Україні довелося пережити фінансово-економічну, політичну та банківську кризу, а саме: зміна влади в Україні, активізація воєнних дій в Донецькій та Луганських областях та анексія Криму. Ці чинники погіршують ситуацію в економіці країни та не може не впливати на будівельну сферу. Складна ситуація зменшує інвестиційну привабливість та змушує відмовлятися від проектів на передінвести-

ційній стадії. Від будівельної галузі залежить розвиток багатьох інших галузей, які тісно взаємопов'язані. Саме тому необхідно підвищувати її показники, розвивати будівельну галузь та забезпечувати необхідні умови для її розвитку.

Основною проблемою є збільшення собівартості робіт через подорожчання основних складових будівництва. Галузь будівництва тісно пов'язана з усіма галузями господарства і є споживачем їх продукції, а саме – у будівництві використовується 10% продукції машинобудування, 20% прокату чорного металу, 40% лісоматеріалів та 5% виробів хімічної промисловості. Будівельні компанії змушені підвищувати вартість робіт та послуг, з метою підтримки рівня рентабельності, це негативно впливає на динаміку попиту збоку інвесторів. Падіння інвестиційної активності в державі зумовило збитковість будівельної галузі. Держава скорочує фінансування будівельних проєктів, це означає що місцеві бюджети не будуть мати коштів на проведення реконструкції, ремонту чи будівництво доріг та інших об'єктів соціального призначення. Більше третини всіх підприємств галузі є нерентабельними, близько 35%, такий відсоток пов'язаний з високим рівнем витрат на будівельні роботи, низькою окупністю техніки й інвестиційних проєктів. Велика кількість підприємств мають проблеми із втратою фінансової стійкості. Підприємствам необхідно підвищувати інноваційну активність, збільшувати розмір обігових коштів, це дозволить залучити більше клієнтів та сприятиме зростанню інвестиційної привабливості підприємства для кредиторів. Будівельна галузь України у структурі валової доданої вартості має в середньому 2,2% від ВВП країни. Відсоток будівельного виробництва знижується, при загальному щорічному зростанні ВВП, будівництво втрачає свою частку в економіці України. Велика залежність будівельних підприємств від зовнішніх джерел фінансування, переважає позиковий капітал. У структурі джерел інвестицій у галузь питому вагу займають кредитні ресурси.

Отже, до основних напрямків щодо покращення діяльності підприємств будівельної галузі України належать:

- розвиток вітчизняних державних та приватних програм інвестиційної підтримки будівництва;
- підтримка та стимулювання після продажного обслуговування і сервісу будівельних послуг;
- розвиток та модернізація будівельної інфраструктури;
- партнерство влади та бізнесу будівельної галузі як форма довгострокової взаємодії сторін;

- впровадження інноваційних технологій у будівельну галузь.

Будівельним компаніям потрібно будувати ефективні відносини з такими організаціями, як банки, науково-дослідні центри, транспортно-логістичні та страхові компанії, інформаційні органи та ін. підприємства. Особливістю підприємств будівельної галузі є те, що вони дуже чутливі до факторів макроекономічного середовища. Ось чому головним завданням забезпечення ефективності будівництва операції в цілому є мінімізація негативного впливу зовнішнього середовища за допомогою стратегічного управління.

Вийти з кризового стану можливо лише за допомогою поєднання ефективних державних регулюючих заходів та стратегічно продуманої діяльності будівельних компаній.

МЕТОДИ НОРМУВАННЯ ПРАЦІ УПРАВЛІНСЬКОГО ПЕРСОНАЛУ

Кириченко А.Ю., Канєєва А.С.

Науковий керівник – Прасол В.М., доцент

В ринкових умовах, для забезпечення ефективності виробництва та конкурентоспроможності підприємства, важливо оптимізувати всі задіяні ресурси, у тому числі трудові.

Головним чинником оптимізації трудових ресурсів на підприємстві, а також важливою ланкою як технологічної та організаційної підготовки виробництва, так і оперативного управління ним виступає формування норм праці.

У загальному визначенні нормування праці – це вид діяльності з управління підприємством, спрямований на встановлення оптимальних співвідношень між витратами та результатами праці, а також між чисельністю працівників різних груп та кількістю одиниць обладнання [1].

Управлінський персонал підприємства включає в себе керівників, спеціалістів та технічних виконавців. Праця кожного з них визначається координацією, плануванням, контролем, підготовкою та організацією управління виробництвом, в наслідок чого об'єктом нормування стають саме функції управління [2].

При нормуванні праці в сфері управління використовують розрахункові і дослідницькі методи, за допомогою яких здійснюється аналіз використання робочого часу висококваліфікованими фахівцями і визначається трудомісткість конкретних видів робіт з урахуванням змісту праці.